

*Sedm set let
srdcebolu.*

*Sedm set let
zrady.*

JEZERNÍ PANÍ

ELENA COLLINS

AUTORKA BESTSELLERU *STROM ČARODĚJNIC*

přeložila Jana Kordiková

**JEZERNÍ
PANÍ**

Copyright © Judy Leigh, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kordíková, 2025

Cover © Alice Moore Design, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5749-7 (pdf)

ELENA COLLINS

JEZERNÍ PANÍ

přeložila Jana Kordíková

*G, Liamovi, Maddie a Cait
(na památku našeho výletu
na Skotskou vysočinu)*

VÝSLOVNOST SKOTSKÉ GAELŠTINY

SEALGAIR Camův kůň, jehož jméno znamená „lovec“, se přibližně vyslovuje *Šalagr*.

EAUN syn Hendrieho a Maidlin, se přibližně vyslovuje *Júin*.

ALLAIDH „Divoký“, se přibližně vyslovuje *Ali*.

RÉIDH RI DIA „Odpočívej v pokoji“, se přibližně vyslovuje *Rej-e-rí dží-a*.

PROLOG

Hrad Ravenscraig, Skotsko, 1307

Moje Skotsko je nezkrocené a divoké, bojovník bez bázně a hany. Drsná krajina plná hor a mlhy, jedlí a plazivého vřesu, jež nemá slitování s nepřipraveným cizincem, který se odváží příliš daleko za hranici. Jsou tu nekonečná jezera plná tajemství. Moje Skotsko je hrdinské a odhodlané, bujné jako polibek bojovníka z Vysočiny, jehož dech je cítit pivem, nezdolné jako pohled místní dívčiny, když zpozoruje útok nepřátelského vojáka. Jaj, vím o něm úplně všechno.

Skotsko je krev v mých žilách, husté lesy a zasněžené hory. Domov majestátních jelenů s hrdě vztyčeným parožím a volně se pohybujících divokých prasat. Když mě o mou rodnou krajinu připravíte, tak postupně chřadnu. Když květině upřete vodu, seschne a zahyne, i když je to tak odolné bodláčí jako já.

Ne, nejsem žádná obyčejná květinka: mám v sobě mnohem víc než jen květ pro potěchu oka. Můj jazyk ostrý jako břitva mi často způsobil výprask, ale mnohokrát mě také zachránil před nebezpečím. Neměla jsem otce, který by mě krotil, a matka mě jako malou opakovaně varovala: *Agnes, ty se snad nikdy nepoučíš.* A měla pravdu.

Teď však toužím po životní síle z řek a hor, bez ní totiž slábnu. Z vysokého okna ve věži mám výhled na jezero. V obličejích cítím vítr. Vidím okraj vodní hladiny, měkké našedlé světlo blížícího se úsvitu, proměnlivé mlhy klouzající po povrchu jezera. Čas od času zahlédnu i úbočí hor a pláču touhou, abych tam mezi vřesem mohla znovu být.

Kdyby okno bylo níž a širší, vrhla bych se z něj ven, při pádu se cítila svobodná a pak se ponořila do hlubin jezera. Tajila bych dech, dokud by mi chlad vody úplně nenaplnil plíce, a pak bych jako kámen klesla až ke dnu. Tam bych mohla složit hlavu a věčně snít o Skotsku, které mi naplňuje srdce. Vůbec se toho nebojím.

Drží mě však mezi těmito zdmi. Slyším lidi přicházet a odcházet, mluvit spolu tichými hlasy, ale nikoho nevidím. Je tady hrozná zima a čas se nekonečně vleče. Mám tu jen úzké okno, každou noc pozoruju hvězdy a putující měsíc, dokud se neskryje do šedého rubáše úsvitu nad jezerem. Dívám se, čekám a doufám.

Mám z toho všeho takový strach, že se mi tají dech. Za třicet let svého života jsem toho zažila tolik: lásku, zradu, krveprolití. Ale teď se bojím zdí, které mě tu drží, z toho strašlivého chladu se mi třese celé tělo, ale srdce dál zůstává silné.

Protože moje srdce už mi nepatří. Vzdala jsem se ho, když jsme se poprvé potkali. Pamatuji si ho v každém okamžiku. Je mou duší a já zase jeho: přísahali jsme si, že spolu budeme celou věčnost. I když věřím tomu, že v tomhle hradě zemřu, můj duch nikdy nebude umlčen.

Chřadnu, protože toužím po bojovníkovi, který je mimo můj dosah, a budu chřadnout dál, dokud spolu nebudeme na smlouveném místě, kde se máme znovu setkat. Budu ho dál hledat, čekat na něj, volat ho, i kdyby to mělo trvat věky. Až do té doby nenajdu klid.

Birmingham, Anglie, současnost

Zoiny nohy rytmicky dopadaly na stezku podél kanálu, její dech v podzimním vzduchu vytvářel obláčky páry. Běžela podél Gas Street Basin, který byl plný říčních člunů a po obou jeho stranách se nacházelo několik hospod a kaváren, pak zamířila po Broad Street, Brindley Place a kolem akvária. Už za sebou měla tři kilometry – plánovala svou obvyklou čtyřkilometrovou trasu, ale chladný vzduch jí krásně čistil hlavu a všude byl klid, tak se rozhodla, že bude pokračovat. Bylo něco po třetí hodině, takže světlo vydrží ještě minimálně hodinu. Zamíří na St Vincent Street a pak kolem Birmingham and Fazeley Canal. V lycrovém oblečení jí bylo teplo, tmavé kudrny měla schované pod čepicí a pravidelně klusala po potahové stezce kolem kotvících člunů, lemované travou a keři. Pod nohama jí křupaly zlaté a červenohnědé listy.

Z opačného směru se blížil další běžec, muž zhruba v jejím věku, kolem třicítky, možná mladší. Nevěnoval jí pozornost; ona si všimla, že je pohledný, ale pak na něj okamžitě zapomněla. V myšlenkách se přesunula k plánům na dnešní večer: chystala se vrátit do bytu, osprchovat se a pak měla namířeno na setkání s kamarády ve vinárně, kam chodívala každou sobotu. Jako obvykle přistoupí na tu šarádu, že pozve Leah, aby se k ní připojila. Leah se jí nebude chtít podívat do očí a vydá ze sebe jakýsi znuděný zvuk. Pak prohlásí, že bude mnohem šťastnější u krbu s knížkou a jídlem doneseným z restaurace. Kamarádi o nich pořád říkali to samé – jsou sice dvojčata, ale každá je úplně jiná.

Zoe zrychlila; cítila se dobře, srdce, plíce i svaly na nohou dokonale spolupracovaly. Uběhne dva kilometry k univerzitě a pak zamíří domů, což bude další kilometr. Když se pohybovala krajinou, kterou důvěrně znala, zaplavil ji obvyklý pocit, že sem patří. Dřív tady studovala, získala titul z filozofie, pak zůstala ve městě

a dosahovala tu jednoho kariérního vrcholu za druhým. Měla Birmingham s živými bary a kluby, vřelými obyvateli, s rušnými budovami přes den a pulzujícím životem v noci moc ráda.

Navíc měla neustále nablízku Leah a mohla ji podporovat. Poslední dobou se to však lehce zkomplikovalo. Přemýšlela, kdy přesně se to začalo horšit. Bylo by moc snadné přičítat to jen katastrofálnímu vztahu, který Leah měla s Aaronem a který před rokem skončil. Už předtím se na ni Leah až moc upínala a byla hrozně nejistá. Možná to byla Zoina vina: byla oblíbená, společenská, a Leah pořád postávala někde v pozadí. Na univerzitu do Birminghamu šla jen proto, že tam studovalo i její dvojče, ale nikdy ji to moc nebavilo, prostě jenom šlapala vodu. Možná ten rychlý sešup dolů urychlila i Leahina poslední práce – nebyla pro ni vůbec vhodná, a když s ní Leah loni v červenci skončila, připadala si jako totální nula. Od té doby to mezi nimi rozhodně bylo mnohem napjatější.

Zoe zvýšila tempo a rozhodla se pro staré známé vysvětlení: problém bude v ní, v Zoe. Narodila se jako první, o hodinu dřív, a život jí zřejmě rozdal všechny trumfy: lépe se učila, měla víc kluků, byla úspěšná. Leah měla obrovský potenciál – vlastně byla v jistém ohledu nadanější než Zoe: dokázala být odhodlaná, soustředěná –, ale většinou jen přihlížela z ústraní. Zoe se za sestru cítila odpovědná a jako obvykle si lámala hlavu s tím, jak jí pomoci. Přemýšlela, jestli by se Leah neměla vrátit k rodičům do Winchesteru, ovšem ve třiceti letech už byla na návrat do rodného hnízda moc stará. Navíc když rodiče zrovna nebyli v práci, věnovali čas spoustě společenských aktivit a v téměř šedesáti letech si to plně zasloužili.

Zoe už byla jen deset minut od jejich bytu v prvním patře, v elegantní uličce plné řadových domků v blízkosti všech obchodů a kaváren. Jejich byt byl útulný, se dvěma ložnicemi a všemi moderními vymoženostmi, které našla. Platila hypotéku, auto, dovolené, večery, kdy vyrážely za zábavou, a Leah se jen jednoduše vezla s ní. Opět zrychlila, svaly v nohách ji pálily a tělo se rytmicky blížilo k domovu.

Zoe strčila klíče do vchodových dveří, pak vyšla po schodech do patra a na chvilku se zastavila přede dveřmi do bytu. Zevnitř se nic neozývalo. Otočila klíčem, vešla dovnitř a úzkou chodbou se dostala až do obývacího pokoje. Sundala si čepici, protřepala kudrny a zavolala: „Leah?“ Čekala, pak to zkusila znovu. „Leah?“

Ale nikdo se neozval.

Leah Drummondová si přes pyžamo vzala kabát a vysoké boty: nikdo si určitě nevšimne, jak se na cestu do supermarketu oblékla. Bezcílně bloudila uličkami a zastavila se v sekci mražených potravin. Do boku jí narážel nákupní košík se dvěma lahvemi zlevněného prosecca.

Rozhlížela se kolem a přemýšlela, jestli tu neuvidí Aarona, který by sem mohl přijít se svou novou přítelkyní. Vlastně by jí to vůbec nevadilo. Vždyť jí přece řekl, že ho brzdí, že potřebuje jít dál, ale ona si teprve po jejich rozchodu uvědomila, že neustále chodila s lopatkami sevřenými napětím. To jí způsobovala jeho ustavičná kritika. Dokonce ještě teď se jí ve chvílích, kdy to rozhodně nečeká, vybavují jeho jedovaté poznámky.

Ale teď už jí na Aaronovi nezáleželo natolik, aby jí vadilo, že se s ním potká. A v tom právě byl ten největší problém: že jí vlastně nezáleželo skoro na ničem. Přemýšlela, proč vůbec myslela na Aarona, když si vybírala rodinnou pizzu s dvojitou vrstvou sýra. Papírová krabice se opřela o stranu košíku a tiskla se k lahvím prosecca. Prohrábla si vlasy – měla by si je umýt nebo svázat.

Šourala se směrem do sekce se zeleninou, kde si vzala sáček listového salátu, aby trochu ulevila svědomí kvůli všem těm sacharidům. Dnes večer se bude dívat na televizi. Sobotní večerní program vždy obsahoval usmívající se lidi ve třpytivém oblečení. Díky tomu zabije čas, než se Zoe vrátí ze setkání s jejich kamarády. Pak si rychle popovídají a obě zmizí ve svých ložnicích.

Ještě že si našetřila tolik peněz, když pracovala. Zoe sice platila hypotéku i všechny složenky, ale zůstatek na Leahině bankovním

úctu byl i tak nebezpečně nízký. Bylo jí jasné, že ve třiceti letech by jí měla přispívat. Leah si moc dobře uvědomovala, že je na Zoe příliš závislá a že si kvůli tomu připadá naprosto zbytečná.

Vrátila se zpátky do sekce s mraženými potravinami, vzala balení zmrzliny se sušenkovou příchutí, pak bloudila obchodem, až se objevila u regálu se sladkostmi, kde si vybrala červeně kostkovaný balíček s máslovými sušenkami. Vybavila si bratra svého otce, strýčka Duncana; podobné sušenky totiž naposledy jedla během prázdnin v Gairlochu, když se Zoe byly v pubertě.

Leah vzdychla – *ona a Zoe*, nikdy to nebyla jenom Leah. Musí si najít vlastní život.

Zastavila se v části, kde se prodávala kosmetika – prohlížela si ten omračující výběr. Opatrně si vybrala červenou rtěnku a vzala si ji. Měla název Chilli Chic. Představovala si, že by si ji mohla vzít ke slunečním brýlím, až půjde po červeném koberci, aby měla rty ve stejné barvě. Pak si ji přidala do košíku.

Leah unaveně šourala nohama a mířila k východu. Když zaobčila za roh, málem narazila do ženy, která tlačila nákupní vozík a vyhrkla: „Leah. Ráda tě vidím.“

Leah se přinutila k úsměvu: nechtěla totiž nikoho vidět. Poznala tu ženu podle výrazných náušnic, které její žáci neustále komentovali. Leah ji s tím stále nuceným úsměvem pozdravila: „Avril.“

Avril se naklonila přes madlo vozíku. Leah ke svému obrovskému zděšení zjistila, že se s ní chystá dát do řeči. „V St Joseph's nám všem moc chybíš.“ Důvěrně ztišila hlas. „Upřímně řečeno, s tou novou asistentkou ani zdaleka není taková zábava jako s tebou.“

Leah se zamračila. Její práce asistentky pedagoga vůbec zábavná nebyla. Byla to naprostá katastrofa. Měla na starost dvě děti se specifickými poruchami učení, obě byly velmi chytré a taky zlobivé.

Avril znovu promluvila; Leah sledovala, jak se jí pohybují ústa.

„A co teď děláš?“

„Tak nějak se rozkoukávám,“ přiznala Leah a všimla si, jak se Avril dívá na obsah jejího košíku.

„Děti u mě ve třídě se mě pořád ptají: ‚Kde je slečna Drummondová?‘ Stále mluví o tom římském dni, který jsi jim připravila.“

Leah si římský den dokonale vybavuje; to taky byla naprostá katastrofa, která se vymkla kontrole. Jen těžko si udržovala na těle tógu – prostěradlo zavázané na rameni, které se pořád rozvazovalo, takže jí byla vidět podprsenka. Až moc dětí si doneslo dřevěné meče, jež chtěly používat v brutálních soubojích. Leah se ze všech sil snažila konflikty zastavovat, hrála o čas a zkoušela jim vysvětlit, že slovo „decimovat“ znamenalo z každých deseti vojáků zabít jednoho. Ranveer se prohlásil za imperátora, Faiza trvala na tom, že je královna, tudíž bude všem vládnout, a přesvědčovala ostatní děti, aby zdecimovaly Anakina, toho nejmenšího a nejnervóznějšího chlapečka ve třídě. Leah si z římského dne pamatuje jen to, že měla štěstí, že ho vůbec přežila: rozhodně na to nebyla hrdá.

Mávla rukou k nákupnímu košíku. „Zašla jsem si pro večerňi...“ Pak očima spočinula na dvou lahvích prosecca a ucítila, jak jí rudnou tváře.

„Vždycky jsem si myslela, že dál budeš dělat učitelku,“ nedala se Avril. „Krásně jsi to s těmi dětmi uměla.“

Leah vzpomínala, jak každý večer seděla v obýváku obklopená papíry a pery a plakala, protože si nebyla jistá, jak zvládne další den, kdy se Tyler s Jackem budou tahat za vlasy, kdy se bude snažit utírat Tylerův usmrkaný nos a Jackovi bude pomáhat, aby si obsah svačिनové krabičky uspořádal podle barev. Než začala pracovat jako asistentka pedagoga, přemýšlela, jestli by nemohla dělat učitelku – po studiu historie na to měla kvalifikaci. Teď už si však nedokáže představit, že by znovu vstoupila do třídy. U lidí jako Avril, s klidným hlasem a organizovaným přístupem, vše působí tak snadno. Ale v době, kterou Leah strávila na St Joseph's, přecházela od katastrofy ke katastrofě, dokud naprosto vyčerpaná a bez jakéhokoli sebevědomí nepodala výpověď a neodešla s koncem druhého pololetí.

Avril se přestala opírat o madlo. „Už musím běžet. S Mikem dneska jdeme na koncert. Co máš v plánu ty?“ Znovu se podívala

na nákupní košík, na vršek od pyžama, který Leah vykukoval z kabátu, a pak se jí s úsměvem znovu zadívala do očí. „Vyrážíš někde se sestrou? Vy máte tak úžasný život. Ten můj se točí jen kolem organizování toho, kdo nám pohlídá Florence.“

Leah pokrčila rameny. „Doufám, že se vám ten koncert bude líbit.“ Dala se na odchod. „Ráda jsem tě viděla, Avril.“

Leah se zařadila do fronty lidí čekajících u pokladny a oči měla plné slz. Avril se k ní během doby, kdy pracovala na St Joseph's, chovala moc mile. Ale práce asistentky pedagoga jí vzala veškeré sebevědomí a i všechny ostatní práce, které od promoce dělala, skončily stejně – Leah nedokázala přijít na to, kam se zařadit. A Zoe mezitím měla obrovské úspěchy – analyzovala možné finanční zdroje pro charitu, ať už to znamenalo cokoli. Leah věděla, že celé dny tráví rešeršemi, analýzami a rozesíláním zpráv. Užívala si tu flexibilitu, že může pracovat z domova. Navíc byla skvěle placená za práci, kterou milovala.

Leah znovu vzdychla. Už se dostala k pokladnímu, který se podle jmenovky jmenoval Colin a přátelsky se na ni usmíval. Leah odložila košík a sáhla pro peněženku.

2

Jakmile Zoe odešla, Leah zapnula troubu na plný výkon, na rošt položila pizzu a usadila se před televizi. Prosecco si nalila do hrnku, natřela si rty rtěnkou Chilli Chic a zírala na obrazovku. Muž v těsných kalhotách tam tančil se ženou ve zlatých šatech. Kroutili boky a ženina sukně se vlnila jako záclona ve větru. Oba byli štíhlí a sebevědomí, zářivě se usmívali do kamery a natřásali se do latinskoamerického rytmu. Leah se dlouze napila z hrnku a vlastně nevnímala, jak to chutná.

Když dopila první prosecco, na obrazovce těsně u sebe tančil další pár ve sladěných růžových kostýmech, na ženiných šatech byla spousta kanýrů a krajek, muž se soustředěně mračil. Leah se na ně vlastně nedívala; mysl jí naplňovaly selhání a osamělost,

jako by si je tam lila přes trychtýř. Pak pár dotančil valčík; prudce oddychovali a vzájemně se objímali. Kamera se soustředila na jednoho z porotců, který prohlásil: „Zlepšili jste se. Na začátku jste mi připadali naprosto příšerní, ale teď už jste jenom špatní, drahoušci.“ Publikum zabučelo a Leah ucítila závan pálícího se těsta.

Pizza měla zuhelnatělé okraje, sýr byl rozteklý a tmavý. Leah si ji přendala na talíř a vrátila se k televizi. Trhala pizzu zamaščenými prsty a tu lepkavou hmotu si strkala do úst. Žvýkala cosi, co svou chutí připomínalo horký plast. Nalila si další prosecco a uvědomila si, že úplně zapomněla na salát. Pak si otřela prsty do županu a natáhla se pro dálkové ovládání. Krásných lidí v nádherných róbách a vtípkujících porotců už měla plné zuby.

Na dalším programu byl soutěžní pořad s celebritami a pohotovým moderátorem. Leah se naklonila dopředu a poslouchala první otázku: „Která země byla dříve známá jako Nizozemská východní Indie?“

První soutěžící, bývalý úspěšný hráč kriketu, zavrtěl hlavou a Leah vyhrkla: „Indonésie.“ Moderátor s ní souhlasil a Leah se za to odměnila douškem přímo z lahve, aby spláchla chuť spálené pizzy.

Druhá otázka: „Který anglický král v roce 1539 povýšil Hemel Hempstead na město?“

„Nemám tušení,“ odpověděl hráč kriketu s naprosto tupým výrazem.

Leah vyjekla: „Jindřich VIII.“

„Jindřich VIII.“ potvrdil se širokým úsměvem moderátor. Pak to zkusil znovu. „Dobrá, další otázka. I když nikdy nenastoupila do funkce, kdo byla první žena zvolená do parlamentu?“

Uhlazená kriketová hvězda opět neměla tušení, tak mu Leah hlasitě napověděla: „Constance Markieviczová.“

„Constance Markieviczová,“ zopakoval moderátor. „A jako další tu máme: OSN bylo založeno v roce 1945, kterou společnost nahradilo?“

Hvězda kriketu se ušklíbla. „Světovou mírovou organizaci?“

„Ne, nedělejte hloupého – Společnost národů,“ zaječela Leah na obrazovku.

„Společnost národů.“ Moderátor přikývl. „Takže v tomhle kole to bohužel bylo bez bodu.“

„A já jich mám plný počet.“ Leah zvedla lahev. „Na zdraví.“

Doťapkala si do kuchyně pro odměnu, zalovila v mrazáku a vrátila se k měkké pohovce s vaničkou sušenkové zmrzliny, velkou lžící a máslovými sušenkami.

„Jak Římané říkali Skotsku?“ zeptal se moderátor.

Sportovec se zazubil. „Oni mu neříkali... Skotsko?“

„Kaledonie,“ procedila Leah mezi sousty tající zmrzliny. Namočila si do ní sušenku a znovu pomyslela na strýčka Duncana a na zábavné rodinné dovolené, které před lety trávili v Gairloch. Se Zoe byly vždy nerozdělitelné; v té době si Leah připadala šťastná a cítila se naprosto rovná své sestře. Mentálně dostala zabrat až v dalších letech: ve škole, v šesté třídě, kde Zoe byla nejlepší ze třídy, zatímco Leah pořád srážela její třídní učitelka Carterová. Slečna Carterová byla dobře známá tím, že zastrašovala své studenty. Její ostré kritické poznámky Leah zasahovaly na citlivých místech a zůstávaly tam.

Vybavila si i všechny ty marné lásky, které prožívala v pubertě a které Zoe vždy náramně pobavily. Ještě teď je jí trapně, když si vybaví, jak její dvojče rodičům jednou u snídaně vykládalo, že viděla Leah, jak se při dějepisu snaží mluvit s Kevinem Free-rem. Leah se tak hrozně styděla, že jí v krku uvízl kousek müsli a ona se rozkašlala a začaly jí téct slzy.

Na univerzitě pro ni bylo mnohem snazší vlastně o nic neusilovat, nechávat kolem sebe míjet svět a procházet s přijatelnými známky. Bylo jednodušší schovávat se za Zoe.

Pak přišla řada naprosto nevhodných zaměstnání, bezvýhodných romantických vztahů a pak bouřlivý rok s Aaronem, který jako by se neustále zadrhával, spolu s dalšími nevyhovujícími pracemi.

Leah zírala do prázdné vaničky se zmrzlinou a na pár sušenek zbylých ve zmuchlaném obalu, bylo jí na nic. Zoe byla někde venku a bavila se s jejich kamarády – Leah měla Bex, Mariusze

i Jordana ráda – ale stejně tu seděla sama před televizí a bylo jí smutno. Položila si ruku na tváře a ucítila, že jsou vlhké. Hrdlo jí sevřel vzlyk, pak další.

Hlavou jí projel chvilkový vzdor: bude muset něco udělat, aby znovu vzala svůj život do vlastních rukou. Musí to znovu zkusit. Tento zoufalý pocit ale rychle doplnila jeho věrná společnice: apatie. Proč se tím vůbec trápit? Stejně by to nevyšlo. Tak jako vždycky.

Leah se znovu napila prosecca, po bradě jí stékala pěna, pak v žaludku náhle ucítila prudkou bolest a zkroutil se jí. Udělalo se jí špatně a zatočila se jí hlava. Zakymácela se, zasténala a všechno se v ní začalo zvedat: neštěstí, nespokojenost, spálená pizza, teplá zmrzlina, bublinkový alkohol. Zanaříkala a zmizela do koupelny, kde si klekla k míse; točila se jí hlava, zírala na bílý porcelán a dávala a zvracela jako o život.

Zoe si hrála s nožičkou sklenky s martini a točila tekutinou uvnitř. Její dva společníci byli zabraní do rozhovoru, ona se mezitím rozhlížela po živé vinárně, která byla plná bavících se lidí a hlasité hudby.

„Myslím, že lidi by se měli zamilovávat až tak ve třiceti,“ téměř zaječela Bex, která už pracovala na druhém martini. „Do té doby nejsou dost zralí na to, aby zvládali složité vztahy.“

Mariusz si mnul úhlednou bradku a nesouhlasil: „Je to věc načasování. Záleží na tom, kdy potkáš toho pravého.“

„Určitě pro nás existuje více ideálních partnerů,“ zabrebtala Bex a protřepala si lesklé vlasy. „Myslím, že bychom měli v životě mít tři partnery: jednoho před třicítkou na zábavu a sex, pak jednoho, se kterým budeme mít děti, a pak pravého společníka po padesátce – jako chápeš, spřízněnou duši.“

„Já jsem si myslel, že mou spřízněnou duší je Jordan,“ poznal smutně Mariusz a natáhl se pro skleničku s koktejlem.

„Neříkej, že máte krizi...“ vyhrkla ohromeně Bex.

„Poslední dobou spolu nějak nevycházíme. Od té doby, co si založil novou firmu, se pořád hádáme.“ Mariusz si povzdychl.

„Proč s námi vlastně dneska nešel? Je divné, když tu s námi není.“

„Je moc zabraný do výroby čalounění, Bex. Říká si Křeslař. Zajímá se jenom o upcyklaci. Cítím se dost zanedbávaný. Má moc práce na to, aby si na mě našel čas.“

„To je hrůza. Já toho pravého pořád hledám,“ nadhodila Bex. „Možná brzy budeme všichni nezadaní. Ježíši, promiň, Mariuszi, nechtěla jsem...“

„Ne, nic se nestalo. Sice mi to rozláme srdce na tisíce kousků, ale jestli se to všechno sesype, asi to nějak přežiju. Dokážu si nás představit po šedesátce, pořád se budeme v sobotu večer scházet na skleničku a budeme probírat, jestli se někdy usadíme.“ Mariusz se obrátil na Zoe. „Co myslíš ty, Zo?“

Zoe zvedla oči od sklenky martini. „Cože?“

Bexina sklenka už byla téměř prázdná. „Láska. Myslíš, že nám někdy přijde do cesty? Nebo jsme odsouzeni žít v celibátu jako jeptišky a mniši?“

„Až to přijde, tak to přijde,“ odpověděla jí filozoficky Zoe. „Možná se to stane, až to přestaneme hledat. Aspoň pro mě to tak vždycky platilo – že se věci objevily, když jsem je nejmíň čekala.“

„To doufám.“ Mariusz si prsty stiskl paži. „Jsi dneska nějak tichá. Měla jsi náročný týden?“

„Ani ne.“ Zoe pokrčila rameny a přinutila se k úsměvu.

„Oběma vám závidím, pracujete si z domova, na schůzky chodíte, jen když se vám chce.“ Bex se usmála. „Já každý den vězím v zatuchlé nudné kanceláři se zatuchlými nudnými muži.“

Mariusz tleskl. „Ne, to zní přímo skvěle. Já sedím u počítače a navrhuju části ponorky, je to pořád stejné, pořád ty samé čtyři stěny. Co bych dal za záhadného kolegu nebo dva, se kterými bych si o pauze mohl dát kafe.“

Zoe si povzdychla. „Přála bych si, aby si Leah našla práci. Ona prostě... od léta vězí na místě.“

„Ta práce asistentky pedagoga ji úplně odrovnala. Mluvila jsem s ní, když z té práce odešla... znělo to hrozně.“ Bex zírala

do prázdné skleničky. „Myšlím, že ve škole člověk toho pravého nikdy nenajde.“

„To ne, s učitelem bych nikdy žít nechtěl,“ souhlasil Mariusz. „Každý večer má tolik práce s přípravou hodin a psaním reportů. Ale zase v létě může vyrazit na nějaké super místo. Vždycky se mi líbil Justin Timberlake ve *Zkažené úče*. Tak kvůli němu bych možná výjimku udělal...“

„Nebo Antonio Banderas jako učitel tance v *Tančím, abych žil?*“ Bex obrátila oči v sloup a vydala ze sebe směšný hrdelní zvuk.

„Rozhodně.“ Mariusz znovu začal věnovat pozornost Zoe. „Promiň, Zo – jak Leah můžeme pomoci? Měla jsi ji vzít s sebou.“

„Snažila jsem se. Ale ona se chtěla dívat na televizi. Je teď pro ni hrozně náročné chodit do společnosti. Je zalezlá do ulity, a ať dělám, co dělám, nedokážu ji z ní vylákat...“

Mariusz zavrtěl hlavou. „Když je někdo v podobném stavu, tak je hrozně těžké ho podporovat.“ Smutně pokrčil rameny. „Když si nechce nechat pomoci, tak co můžeme dělat?“

„Leah je moc hodná,“ prohlásila Bex. „Je tak pěkná a milá, ale hrozně se podceňuje. Ten její vztah s Aaronem – klidně hrála druhé housle a on si pořád jenom stěžoval a... co to vlastně měl za koníček?“

„Hraní na počítači,“ prohlásila Zoe.

„Je úplně jiná než ty, Zoe – nikdo by nepoznal, že jste dvojčata. Ty máš tmavé vlasy, ona světlé; ty jsi štíhlá, ona spíš zaoblená.“

„Ale obě jste úplně miláčci,“ zazubil se Mariusz. „Měli bychom naplánovat něco, co by ji povzbudilo – mohli bychom ji třeba vzít do kina, tam by nemusela mít pocit, že musí být společenská. A cestou domů bychom ji mohli vytáhnout na skleničku.“

„Nebo bychom mohli naplánovat nějaký víkendový pobyt,“ prohlásila nadšeně Bex. „Možná bychom ve čtyřech mohli vyrazit na nějaký tematický pobyt, třeba za nějakou detektivkou nebo tak.“

„Co Orient expres?“ Mariusz si mnul ruce. „Od té doby, co jsem viděl ten film, mě to hrozně láká.“

„Nebo víkend v Paříži,“ přidala se Bex.

„Nemohla by si to dovolit a vadilo by jí, kdybych to platila já. Možná bychom mohli začít s něčím menším, třeba s tím kinem, jak jsi navrhoval...“ Zoe se svého martini zatím ani nedotkla. „Možná bych jí mohla zkusit navrhnout, aby vyzkoušela nějakého terapeuta nebo začala meditovat. Ale jak s tím vůbec mám začít?“

„Pojďme naplánovat něco, co by si užila a co by ji donutilo jít mezi lidi,“ navrhl Mariusz s rozzářenýma očima.

„Co kdybychom si domluvili nějakou online schůzku?“ napadlo Bex. „Myslím, že by neuškodila nikomu z nás. Mně tedy rozhodně...“

„Já nejdřív musím nějak vyřešit svůj vztah s Jordanem,“ smutně se usklíbl Mariusz. „Mám strach, že už se vyčerpal. Celou dobu mám žaludek stažený úzkostí. A on je zamilovaný do své nové firmy.“

„Chudáček Jordan. Chudáčku ty.“ Zoe mu stiskla ruku. „Promluv si s ním, Mariuszi. Pověz mu, jak se cítíš. Ať už se rozhodneš pro cokoli, tak tě budeme podporovat.“

„Jistě,“ souhlasila Bex. „A budeme stát i za Leah. Když pracovala, tak si s námi aspoň občas vyrazila.“

„Za starých dobrých časů s sebou brala i Aarona a já zase Jordana, všichni jsme se v sobotu večer scházeli na skleničku a vy dvě jste zase braly...“ Mariuszův obličej úplně jiskřil škodolibostí. „Někoho náhodného, jindy zase jiného.“

Zoe povytáhla obočí. „To byl můj nejlepší pokus o romantiku – někdo náhodný, jindy zase jiný.“

„Pro mě bohužel platí to samé.“ Bex zvedla sklenku. „Tak na budoucnost a na mnohem víc náhodných známostí pro nás všechny.“

„Nemůžu se ubránit myšlence, že dobrá práce, kterou by si opravdu užívala, by Leah zvedla sebevědomí a poskytla by jí něco, na co by se mohla zaměřit.“ Zoe očima zabloudila k telefonu. Neměla na něm žádné zprávy, ale už bylo téměř jedenáct. „Asi bych se měla začít chystat domů...“

Leah si opláchla obličej, nalila do sebe další hrnek prosecca, pustila si díl z nového seriálu na netflixu a chystala se do sprchy, když zaslechla, jak se otevírají dveře.

Zoe pospíchala dovnitř a kabát i tašku hodila na pohovku. „Ahoj, jak ses tu měla?“

„Jakž takž,“ prohlásila Leah neutrálně. „A co ty?“

Zoe přikývla. „Fajn. Šla jsem do Red Cellaru. Bylo tam plno. Dávali jsme si dirty martini. Mariusz se asi rozejde s Jordanem a Bex pořád hledá pana Dokonalého, i když neexistuje.“

„Jasně.“ Leah si protáhla ruce nad hlavu a nebyla si jistá, jak odpovědět. Zuby měla zamazané od rudé rtěnky. „Chystala jsem se do sprchy a pak do postele. Říkala jsem si, že teplá voda by mi mohla pomoci usnout.“ Schválně se nechtěla Zoe podívat do očí. „Nedáš si čaj?“

„Moc ráda,“ souhlasila Zoe.

Leah se ani nepohnula a Zoe se nadechla.

„Říkala jsem si... můžu ti nějak pomoci, aby se ti ulevilo? Poslední dobou mi připadáš hrozně smutná. Vlastně...“ Zoe pečlivě volila slova. „Od té doby, co jsi odešla ze St Joseph's, nejsi ve své kůži.“

Leah se vzpružila a předstírala nadšení. „Ale vůbec ne. Večer jsem si báječně užila.“ Široce se usmála, až dokonale vynikla rozmazaná rtěnka. „Pizza byla skvělá, v televizi zábavné věci. Odpočinula jsem si.“

„Aha...“ Zoe se odmlčela a přemýšlela. „A dáš si teda ten čaj? Mám ho udělat?“

„Ne... jsem v pohodě, fakt,“ vyhrkla hlasitě Leah. Úplně zapomněla na to, že se před pár okamžiky nabídla, že ho uvaří.

Zoe si všimla, že toho hodně vypila: leskly se jí oči, pletl se jí jazyk.

„Ne, půjdu si lehnout, já... uvidíme se zítra. Dobrou, Zo.“

Leah se s námahou postavila a klopýtala ke koupelně. Zoe ji posmutněle pozorovala.

Ještě chvíli tam stála a pak zamířila do kuchyně. Tam na zmaštěném talíři našla zbytky spálené pizzy, prázdnou vaničku od zmrzliny a pár máslových sušenek. Na lince stála prázdná lahev od prosecca, otevřená byla i druhá lahev a vedle ní stál nedopitý hrnek. Zoe se vyděšeně rozhlížela a pak si všimla, že trouba je pořád ještě zapnutá. Rychle ji vypnula, zakroutila hlavou a svíralo ji znepokojení – Leah začínala být nebezpečná i sama sobě. Zoe se rozhodla, že se nejprve postará o úklid a své dvojče začne řešit až zítra. Nejdřív si totiž musí všechno promyslet.

3

*Hrad Kildrummy, Aberdeenshire,
Skotsko, 18. červen 1306*

Agnes Fitzgeraldová se skláněla nad stolem, vesele si broukala a pěstmi hnětla těsto. Zástěru i prosté hnědé šaty měla zaprášené od mouky. Bílý prášek se jí usadil i na nose, když tvarovala bochník chleba. „Tenhle už může do pece,“ prohlásila s úsměvem. „Takže osm ovesných chlebů už je hotových, teď se pustím do těch z pšeničné mouky.“

Z druhé strany pekárny se ozval hlas: „Přesně tak, Agnes. Dnes budeme potřebovat dost chleba na nakrmení víc než dvaceti hostů.“

„A nějaký musí zbyť i pro nás,“ prohlásila Agnes a mrkla na štíhlou dívku vedle sebe, která sledovala každý její pohyb. „Takže, Effie, ty chleby, co začnu dělat teď, jsou výjimečné. Pečou se z pšeničné mouky, ne z ovesné, takže dnes asi dorazí nějakí důležití hosté.“

„Pšeničný, ne ovesný, jaj,“ zopakovala pomalu Effie Galeová s vykulenýma očima. Obdivně vyšší dívku sledovala, jak přimíchává mouku do těsta a rychle pracuje obratnýma a zkušenýma rukama, než si za ucho schovala uvolněný pramen vlasů a zajiskřilo jí v očích.

Agnes se láskyplně usmála: „Dnes s naším pánem budou večer ti nejlepší z nejlepších. Řekl nám, že nemáme hledět na peníze. Doufejme, že na nás po jejich hodování taky něco zbyde. Viděli jste toho kance, kterého budeme péct? V kuchyni na něj není dost místa, takže ho musíme udělat tady v pekárně nad ohněm.“

„Kance ani jinou zvěřinu jsem nikdy nejedla,“ špitla Effie. „Měla jsem dušený hovězí s omáčkou, ale nic jiného. Myslíš, že jelení maso je dobrý?“

„Říká se, že chutná jako sladký vášnivý polibek od vznešeného pána,“ vyhrkla Agnes a Effie objala. Všimla si jejího vážného výrazu, proto se srdečně rozesmála. „Kdo ví, Effie? Ani ty, ani já nechutnáme ani zvěřinu, ani polibek od pohledného pána. A podle mě je to jenom nadsázka – vznešení pánové totiž mají příliš velká břicha a příliš domýšlivé hlavy.“

Pak se k nim postavila vyhublá žena. „Effie, teď chleby zkus chvilku připravovat sama, když už jsme ti to ukázaly. Agnes budu potřebovat na něco jiného. Máme hrozně práce.“

„Zkusím to,“ pípla Effie s nadějí v hlase. „Kolik bochníků mám připravit, Morag?“

„Udělej jich ještě sedm, přesně podle pokynů. Ale hlavně dávej pozor, protože tahle mouka je opravdu drahá. Agnes, musí se toho naučit mnohem víc než jen pomáhat s mytím zeleniny. Tak půjdeš už mi pomoci? Potřebuju toho kance dát na rožeň nad oheň.“

„Hned se vrátím a pomůžu ti, Effie.“ Agnes si otřela ruce do zástěry a pospíchala za Morag, která měla spoustu práce s kancem. Prostrkovala masem dlouhou dřevěnou tyč. Obě ženy se postavily proti sobě, Agnes bylo teprve dvaadvacet, byla energická s veselými očima, Morag byla dvakrát tak stará jak ona, shrbená těžkou prací a s unaveným obličejem.

Morag si dala ruce v bok. „Tak dobře, Agnes. Musíme toho kance zvednout na rožeň a pravidelně s ním otáčet. Ohniště už je roztopený na pečení masa, aby mělo křupavou kůžičku, přesně jak to má pán rád.“

„Ráda ti pomůžu, Morag.“ Agnes si všimla jejích unavených očí a spiklenecky na ni mrkla. „Brzy budeme mít hotovo a pak si budeme moct prohřát kosti u krbu.“

„Jaj, kdyby to tak šlo.“

Agnes s Morag zvedly kance a přesunuly ho na prostřední ze tří otevřených ohnišť. Krajní krby se používaly pro pečení chleba a pečiva; ten prostřední byl dnes určený pro maso. Zatímco se obě ženy namáhaly, aby kance dostaly nad oheň, zvedly se plameny a kůže začala okamžitě prskat. Agnes cítila, jak ji to pálí do dlaní, oranžově žhnoucí oheň jí zahříval i tváře. Byla pekařka, takže s rožněm nezacházela moc často, ale dívala se, jak se Morag bez jediné stížnosti sklání nad oheň, a napodobovala její pohyby. Otáčela maso v plamenech, až z něj do ohně začala odkapávat syčící šťáva.

Morag nasadila důvěrný tón: „Myslíš, že to Effie zvládne s tím chlebem? Na svůj věk je slabá a ani v hlavě toho moc nemá...“

„Zvládne to, Morag,“ ujišťovala ji věrně Agnes, vyměnila si ruce a tou volnou mávala, aby si ji zchladila. „Učí se rychle.“

„Musím uznat, že když ji přesunuli z obsluhy stolů do pekárny, moc mě tím nepotěšili. Její máti umřela, protože ji rodila nohama napřed. To není přirozený. A o ní se říká, že je s ní od začátku všechno vzhůru nohama.“

Agnes ve vedru těžce oddychovala. „Dohlédnu na ni. Effie je hodná holka a pracant, uvidíš.“

„Ani nevím, kolik jí je. Dvanáct? Čtrnáct?“

„Šestnáct, teď už možná sedmnáct – nevím jistě, který měsíc se narodila.“ Agnes se sklonila k druhé ženě. „Už je dospělá ženská, ale já se o ni starám. Nechci, aby si z ní ostatní utahovali.“

Morag zvedla oči od práce a podívala se na Agnes. „Víš, co se tu o ní říká?“

Agnes zavrtěla hlavou. Nějaké zvěsti se k ní dostaly, ale ona nebyla žádná drbna.

Morag pokračovala: „Všichni víme, že je bastard.“ Oheň jí ozářil obličej. „Náš pan hrabě prej měl rád její máti.“

Agnes se nakrabilo čelo. „Hrabě měl rád většinu žen, včetně mojí mámy, Bůh dej odpočinout její duši, ale když byla nemocná a umírala, tak jí nepomohl. Nechal ji odejít za Stvořitelem bez jediného laskavého slova a modlitby. A to bylo před deseti lety.“

„Ale Effieina matka byla potvora. Postarala se o to, aby byla pánova oblíbenkyně, se všema výhodama.“

Agnes se zamračila. „Effie ale potvora není. Je milá a dobrosrdečná.“

„Tak můžeme jenom doufat, že nepodlehne zlovolnejm chlupům, což se stalo už mnoha bláhovejm holkám. Pán si na služky vždycky potrpěl. Měla by sis na něj dávat pozor, Agnes. Vždyť už jsi plnoletá.“

„No, já si pána vůbec nevšímám.“ Agnes protáhla obličej. „Je starý, šedivý a třesou se mu nohy. Pochybuju, že ještě má nějaké choutky na děvčata. Ale na hradě je spousta jiných mužů, mladých a s jiskrou v oku.“

„A koho máš na mysli, Agnes?“

Agnes pohodila kučerami, které jí vyklouzly zpod čepce. „Ani jeden z nich se ke mně ani nepřiblíží. Jsem svou paní a tak to bude vždycky.“ Agnes jednou začichala. „A cítím, že ovesné chleby už budou dopečené. Vydržíš chvíli, Morag, než je vytáhnu ven?“

„Jaj, vydržím, ale zlobí mě, že si kuchaři nemůžou péct vlastní maso a tu nejtěžší práci hodí na nás. Když už tam budeš, zkontroluj Effie – ty pšeničný bochníky musí být dokonalý.“

Agnes pospíchala k peci, vytáhla ovesné chleby a pak se hnala k místu, kde měla spoustu práce Effie obklopená oblakem mouky. Její drobné paže zápasily s obrovskými hroudami těsta. Agnes na ni mrkla. „Ahoj, zlato, dodělám to. Za chvílku budou hotové.“ Agnes začala za chlebové těsto tahat a tvarovat ho. Effie se na ni dívala s otevřenou pusou.

Morag mezitím zápasila s kancem na rožni a volala na ně: „Effie, umyla bys ještě kapustu? A kuchaři v kuchyni potřebují další hrášek.“

„Zřejmě dneska mají plné ruce práce a málo kuchtiček?“ ptala se Agnes.

„Udělám to,“ souhlasila neochotně Effie a otočila své velké oči k Agnes.

„Půjdu s tebou,“ usmála se Agnes. „S kapustou je málo práce.“

Effie se podívala na ruce. „Ale mám z ní špinavé nehty a popraskanou kůži.“

Morag se hrdelně zachechtala. „Je jasný, že je ze vznešeného rodu.“

„To teda je.“ Agnes k Effie přispěchala a políbila ji na čelo. „Je to naše princeznička.“

„Mohla by jít sem a chvílku mi pomoci.“ Od kádě se ozval zastřený neutrální hlas. „Udělám z ní tady paní sládkovou.“

Agnes si narovнала páteř a podívala se na Effie, která úplně ztuhla. Agnes zvedla hlas. „Má spoustu práce tady u mě, Biddy.“

„Pověz jí, ať sem jde.“ Ze stínu varné kádě se vynořila ohnutá žena se zacuchanými šedými vlasy schovanými pod čepcem. Mávala na ně dlouhým prstem. „Potřebuju někoho malýho.“

„Mám z ní strach,“ šeptla Effie. „A smrdí...“

„To je jenom ten kvasící ječmen, po kterém páchne pivo,“ konejšila ji Agnes.

„Jaj, ale ona mě prokleje.“

„Nic takového neudělá – má laskavé srdce.“ Agnes se ztišila. „Je jenom stará, Effie, slyšela jsem, že jí bude snad sto. A jsou tu i mnohem horší práce než vaření piva.“ Dokončila tvarování těsta před kynutím. Pak se otočila a rozhlédla se po zšeřelé pekárně, kterou osvětlovaly jen tři obrovské ohně a záře pochodní, jež v držácích už téměř dohořely. Pomalu se nadechla a pak se šťastně usmála. „Ale pekárna se nic nevyrovná, co? Pražení ječmene, pečení křupavého chleba a dnes tu máme i prskající pečínku. Jaj, Effie, v červnu se na tomhle páchnoucím hradě můžeš ocitnout na mnohem horších místech. Nerada bych si vyměnila práci s tím nešťastným sluhou, co každý den čistí pánovo oblečení, když si večer předtím nacpal břich...“

Effie šeptla: „Já jsem nejradši tady s tebou. Musí být hrozné dělat sluhu – ten kluk, co sem chodí čistit velké hrnce, vždycky vypadá vyhladověle. Je mi ho líto.“

„Jsi milá a měkkošrdcatá, Effie.“ Agnes se usmála. „Běž připravit zeleninu a já půjdu chvilku pomáhat Biddy.“

„Já jsem tady zůstala sama s tou horkou kančí pečinou,“ zahulákala Morag.

„Měla by být šťastná,“ zazubila se Agnes a vřelým objetím Effie jemně postrčila ke kbelíku plnému kapusty. Pak zašla k Biddy u varných kádí a udělala jí pukrle. „S čím vám pomohu pomoci, než mi vykyne chléb, paní Biddy?“

Biddy zvedla do vzduchu dlouhou dřevěnou lžící, kterou používala k přidávání cukru do horké tekutiny. „Kdybys tak dokázala udržet jazyk za zuby, Agnes Fitzgeraldová. Jednou nám tím svým bláhovým tlacháním způsobíš smrt. Teď sem koukej jít a zamíchat mi pivo.“

„S radostí.“ Agnes se na drobnou ženu v čepci, ze kterého jí unikaly nepoddajné šedé vlasy, usmála. Kostnaté tělo měla žena skryté v černém oblečení. „Nechceš si na chvilku odpočinout? Napít se trochy piva.“

„To bych nemohla. Já ho jenom vařím,“ odmítla Biddy a podívala se na poloprázdný hrnek u svých nohou. Pokrčila rameňy. „Ale musím přece ochutnávat, jestli je dost dobré pro našeho pána.“

„Jaj, měla bys ho ochutnávat častěji,“ doporučila jí láskyplně Agnes. „Protože si to zasloužíš.“ Agnes si z Biddyiných zkrivených prstů vzala dlouhou lžící a naklonila se nad kád'. „Na chvilku si sedni. Budu ti to míchat, než mi vykyne chleba.“

Biddy zafuněla, zvedla hrnek a žíznivě do sebe nalila hlt piva.

Na hliněné podlaze se ozvaly spěšné kroky, v pekárně se objevil mladík a rozhlížel se kolem.

Morag zabrblala: „Co chceš, Colbane? Smrdíš koňským hnojem.“

Mladík byl vysoký a hubený, obličej měl úzký a světlé vlasy rozčuchané. „Říkal jsem si, jestli vám tu náhodou nezbylo nějaký

jídlo. Třeba ovesná kaše nebo kousíček ovesnýho chleba, možná dokonce trocha nasolenýho hovězího.“

„Jdi někam. Když už jsi tady, mohl bys mi pomoci s tím kancem, musím ho zvednout na stůl. Jsem ze všeho toho horka a prskání celá zničená.“

„S radostí,“ usmál se bezstarostně Colban. „A doufám, že mě za to odměníš něčím, čím si naplním břicho.“

S lehkostí zvedl pečeného kance a dál se rozhlížel.

Morag si odfrkla. „Jestli hledáš Agnes, tak je tamhle ve stínu u kádě a pomáhá Biddy.“

„Ahoj, Colbane,“ pozdravila vesele Agnes. „Vydrž chvíli a já ti najdu pár zbytků.“

„To bych moc rád, Agnes, děkuju.“ Colban si rukou pročísł vlasy a sesunul se před jeden z krbů, kde si nahříval dlaně.

Agnes mu donesla hrnek piva. Usmála se. „Tady – napij se. A já ti zatím najdu něco k jídlu.“

Colban hltavě pil. „Teda, to je dobrý. Myslel jsem, že tu dneska bude nějaký dobrý jídlo, když čekáme návštěvu.“

Morag se k němu naklonila. „Jaká hrabata a jejich paní nás dneska mají navštívit? Pán prý nařídil, abychom připravili hostinu jako pro krále.“

„Jaj, a je k tomu dobrej důvod. Aspoň to říkají chlapi ve stájích, který máme připravit.“ Colban si vzal chleba se sýrem, který mu se širokým úsměvem podala Agnes, a všiml si, že pod chléb schovala i plátky nasoleného hovězího, aby to neviděla Morag. „Možná to bude samotná Elizabeth de Burgh a její doprovod...“

„Ne!“ zalapala po dechu Morag. „Nová manželka krále Roberta, kterého před třemi měsíci korunovala ve Scone hraběnka z Buchanu?“

„Roberta Bruce?“ ptala se Biddy ze stínu.

„Ano, samotného dobrého krále Roberta.“ Agnes se zazubila. „A jeho žena, královna, sem má přijet? A bez krále?“

„Aspoň jsem to tak slyšel...“ Colban si strčil do pusy maso. „Prý dnes ve stájích bude spousta koní navíc, o který se budeme

muset postarat. Královna Elizabeth má zítra zamířit na sever. Přáteli se s hrabětem z Maru, tak je pozval, aby tady na Kildrummy zůstali přes noc. Je to tady pro ně bezpečnější – chtějí se držet co možná nejdál od anglických vojáků.“

„To my všichni, ne?“ vyhrkla Biddy. „Prej znásilňujou ženský a pak je rozříznou vejpůl. Všichni víte, co loni provedli tomu chudákovi Williamu Wallaceovi, Bůh dej odpočinout jeho duši.“

Effie zvedla hlavu od kbelíku kapusty a otrásla se. „A přijdou i sem na Kildrummy, aby nám to udělali?“

„To ne, tady jsme v bezpečí.“ Agnes se podívala na Effie a pak si od Colbana vzala prázdný hrnek. „Návštěvníci si dnes večer pořádně užijí hostinu a zítra vyrazí s prvním skřivanem.“

„Ještě nikdy jsem královnu neviděla...“ vydechla Effie.

„Já bych řekla, že bude stejná jako my, prostě kůže, kosti a šlachy, akorát v lepším oblečení,“ brblala Morag.

„Ne, ne, královská rodina je pomazaná od Boha, tak by je měl ochraňovat před všema újmama,“ vyjekla Biddy.

„Amen,“ šeptla Effie.

Colban vstal a Agnes se mu troufale podívala do očí. „Nenechte se od nás zdržovat, pane Colbane. Všichni víme, kolik máte práce. Najedl jste se, dal jste si pivo, chcete snad ještě něco?“

Colban se náhle začal stydět. Svíral si ruce před tělem. „No, srdečně děkuju za to jídlo, Agnes. Už půjdu...“

„A koukej sebou hodit,“ volala za ním Agnes, když mladík utíkal z pekárny. Zvýšila hlas: „Jestli si někdo všimne, že tam nejsi, dostaneš výprask nebo tě vytahají za uši.“ Pak vyprskla smíchy.

Effie poznamenala: „Pořád se sem chodí napít a najíst.“

„Ne, chodí sem za Agnes,“ poznamenala Morag. „Je do ní zamilovanéj. Agnes mají rádi všichni – práce je tu tvrdá, ale ona sem přináší svěží vzduch.“

„Jaj, ale pro kluka ze stájí je moc kurážná,“ odfrkla si Biddy a dál měla v puse okraj svého hrnku.

Agnes Biddy zničehonic objala a pak vzdychla. „Je to hodný kluk. Spousta děvčat by byla ráda, že si může vzít někoho tak milého jako Colbana. Ale...“

„Ale?“ Effie zamířila k Agnes, ruce měla studené a zamazané od zrníček mokré hlíny.

Agnes strčila pšeničné bochníky do pece za ohništěm a pak drobnou dívku láskyplně objala kolem ramen.

„Ale mně je teprve dvaadvacet, jsem v rozpuku a neplánuju v kuchyni zůstat věčně.“ Rozzářily se jí oči. „Venku ve světě na mě čeká mnohem víc. Já to prostě vím, Effie, jsem si tím jistá.“

4

Když Zoe končila se svým ranním během a mířila k domovu, bylo jí náhle naprosto jasné, jak by měla pokračovat. Podpoří Leah v tom, aby začala znovu. Mariusz s Bex navrhovali, aby ji vzala na výlet, na nějaké zajímavé místo někde úplně jinde, kde by svou mysl na chvíli odpoutala od svých problémů. Ale když Zoe včera večer uklízela zbytky po Leahině večeři, tak ji to znepokojilo. Pak šla do koupelny: Leah po sobě mísu po zvracení neuklidila úplně dokonale. Když Zoe obě místnosti uklidila, nakoukla k sestře do pokoje. Závěsy byly roztažené, takže dovnitř pronikalo světlo z ulice. Všechno oblečení bylo poházené po podlaze. Leah se choulila pod peřinou jako dítě, vlasy měla spadlé do obličeje a oddychovala. Zoe si všimla sestřina svraštělého obočí: úzkosti Leah trápily dokonce i ve spánku.

Teď Zoe zadýchaná pospíchala do bytu a zjistila, že Leah se hrbí na pohovce v huňatém županu a pije kávu.

„Jak ti je?“ zajímala se Zoe, sundala si čepici a protřepala vlasy. Stačil jí jediný pohled na Leahin upocený obličej a bylo jí všechno jasné.

„Dobře,“ lhala Leah kajícíně a znovu začala věnovat pozornost dnu hrnku.

Zoe se posadila a položila si paži na opěradlo pohovky za sestřinu hlavu. „Říkala jsem si, že bychom si mohly vyrazit někam ven.“

Leah lhostejně pokrčila rameny. „Ne, já...“

„Mohla bych tě třeba pozvat na snídani.“

„Je neděle – všude je zavřeno.“

„V Tatiana's je otevřeno celý den – dělají mléčné koktejly a palačinky.“

Leah protáhla obličej. „Nemám hlad...“

„A co třeba procházka? Venku je krásně.“

Leah se jí podívala do očí a vypadala hrozně smutně. „Ty to tady máš opravdu ráda, vid', Zo? Krásný Birmingham, podzimní listí, všechen ten ruch, kulturu, život...“ Zoe přikývla a Leah odpověděla: „Ale mně by venku byla jenom zima.“

„Tak si pak zajdeme na kafe, abychom se zahřály.“ Zoe ji zatahala za paži, což dělala už od doby, kdy byly batolata. „Tak pojď, Leah. Půjdeme na vzduch.“

„Studený vzduch,“ durdila se Leah. „A musela bych se obléct...“

Zoe vycítila, že její dvojče to začíná vzdávat. „Tak pojď, vezmi si svetr a džíny a pořádné boty. Ať se na chvílku dostaneš ze zatuchlého bytu.“

„Ty přece vždycky tvrdíš, že náš byt miluješ.“

„To ano,“ usmála se Zoe. „Tak pojď.“

„Dobrá.“ Leah se neochotně postavila a bylo na ní vidět, že jí to ale vůbec nevyhovuje.

Zoe nenápadně triumfálně zatnula pěst. „Já se akorát ještě oprchuju...“

Po jedenácté se po chodníku blížily zpátky k parku. Zoe byla přesvědčená, že ten svěží vzduch, křupání spadaneho listí pod nohama, záblesky zlaté a červenohnědé prostě musí Leah zlepšit náladu. Svírala sestřinu paži, když kráčely po trávě, a dívala se na listí nad jejich hlavami.

„Tak, jsi ráda, že jsme venku?“

Leah pokrčila rameny. „Myslím, že se to přeceňuje.“

„Svítí sluníčko.“ Zoin obličej úplně zářil optimismem. „Obloha má krásně tmavomodrou barvu. Na říjen je úplně skvělé počasí.“

„Kvůli všem těm domům toho z oblohy stejně moc nevidíš,“ brblala Leah.

„A kde bys chtěla žít?“ zajímala se Zoe. „Myslím jako, kdybys mohla bydlet kdekoli na světě.“

Leah jí na to neodpověděla, tak to Zoe zkusila ještě jednou.

„Někde v teple? Na Barbadosu?“

Leah z chladu úplně zrudl nos. „Líbilo se mi, když jsme jako malé jezdily ke strýčkovi Duncanovi k moři na Skotskou vysočinu. Bylo to tam moc hezké, takové klidné.“

„Občas tam bývala i zima.“

Leah se usmála a rozsvítl se jí obličej. „I zima tam byla tak nějak hezcí. Uvolňující, svěží a všechny ty borovice.“

„Vzpomínám si, jak jsme s tátou a mámou jezdili do Gairloch.“ Zoe se usmála. „Vždycky jsme si to tam užívali, co? Měla jsem strýčka Duncana moc ráda.“

„Mrzí mě, že jsme mu nemohly jít na pohřeb.“

„Šel tam jenom táta. Asi nechtěl, abychom tam truchlily – bylo nám teprve patnáct.“

„Strýček Duncan na tom nebyl dobře celé naše dětství. Sice se usmíval a škádlil nás, snažil se nás honit, ale byl celý vyhublý, opíral se o hůl a kašlal.“ Leah si vzdychla. „Ale měla jsem ho moc ráda – byl tak hodný. Pokaždé, když jsme za ním přijeli, mi dal dvacet liber. Mrknul na mě a řekl: ‚Ale hlavně to neříkej tátovi, nebo ti půlku vezme.‘“

„To samé říkal i mně... ať je mu země lehká.“ Zoe chvíli přemýšlela a pak se rozzářila. „Tak co kdybychom zajely do Gairlochu, jen my dvě? Mohly bychom se tam porozhlédnout po starých známých místech – po přístavu, po pláži.“

„A co budeme dělat, až se vrátíme?“ zamumlala Leah. „Zůstaneme tam týden, zavzpomínáme, ale pak se zase vrátíme sem. A já dál nebudu mít práci ani život.“

Zoe Leah skoro okřikla, že to vidí moc negativně, ale pak se zarazila. Leah měla pravdu. Tohle řešení totiž bylo jen dočasné. Její osamělost a depresi bude nutné vyřešit nějak účinněji.

Zoe se nadechla. „Dobře, teď si zajdeme do Tatiana's. Koupím nám pití a všechno to probereme. Přijdeme na to, co by tě nejvíc potěšilo, a pak to uděláme.“

Leah zavrtěla hlavou. „Mě ale netěší vůbec nic.“

„Určitě na něco přijdeme,“ usmála se Zoe. „Co kdybychom začaly proteinovým koktejlem a kouskem jablečného koláče?“

Leah souhlasně povytáhla obočí. „Jestli tím myslíš čokoládový koktejl a koblihu, jsem pro...“

Seděly proti sobě u dřevěného stolu v Tatiana's. V oknech visely těžké červené závěsy, světla byla nastříkaná zlatým sprejem a na polštáře někdo vyšil květy. Z reproduktorů se ozývaly balalajky a folklórní písničky. Zoe zírala na telefon; proteinového shaku se téměř nedotkla. „V Gairlochu nabízejí práci v hotelu, obsluhu hostů. Co ty na to?“

„Pořád by mi padaly tácy nebo bych někomu zakopla o nohu a všichni by se mi smáli.“

„A co tohle? To je místo recepční...“

Leah se zamračila. „Taková šmudla jako já na recepci? Odháněla bych jim hosty.“

Zoe ji chytla za ruku. „Ne, to ne. Jsi krásná, Leah.“

Leah polkla: ještě ani pořádně nezačala, a už si vůbec nevedla dobře. „A kde bych žila? Nemohla bych si dovolit platit tam nájem.“

Zoe chvíli něco mačkala na telefonu. „Dobře, musíme myslet pozitivně. Jak se cítíš, když se díváš na tenhle obrázek?“ Obrátila displej k Leah a ukázala jí fotku Gairlochu. Bylo tam vidět moře, proužek písčité pláže a zasněžené vrcholky hor tyčící se k azurové obloze.

Leah si šťastně povzdychla – ten pohled byl úplně ohromující.

Zoe našla další fotku: silnici klikatící se údolím nachového vřesu a světlé trávy, kolem byla vidět rozlehlá jezera, hory a obloha. Zoe to zkusila znovu: „Jak se cítíš, když vidíš tohle?“

„Zlepšuje mi to náladu.“ Leah si opřela bradu o ruce. „Myslím na čistý vzduch, šlehající vítr a připadám si volná...“

Zoe se usmála. „Máš v žilách tátovu skotskou krev. Já jsem spíš jako máma, skrz naskrz anglická a spokojená se životem ve městě. Myslím, že se konečně někam dostáváme.“

„To si nejsem jistá.“ Leah se zamračila. „Vím, že potřebuju dovolenou, ale nejvic asi potřebuju nějaký život.“

„Ano.“ Zoe by své dvojče nejradši objala: konečně Leah byla ochotná uznat, že má problém, a obě se shodly, kde by se dalo začít. Ale nebyla si jistá, jak jí položit další otázku. Zhluboka se nadechla. „Myslíš... nebylo by pro tebe lepší, kdybys nějakou dobu žila mimo Birmingham...?“

Leah zavřela oči. „Nikdy jsme nežily jedna bez druhé.“

„Nemyslíš, že by to *tobě* mohlo prospět?“

„Já ti nevím.“ Leah vypadala smutně. „Možná mě to postaví na vlastní nohy. Konečně převezmu nějakou zodpovědnost.“

Zoe cítila, že jí do očí vhrkly slzy: vždycky všude byly spolu. Síla vlastní reakce ji překvapila, proto se znovu natáhla pro sestřinu ruku. „Leah, já nevím, co by bylo nejlepší...“

„Dobře.“ Leah odhodlaně stiskla zuby. „Pojď, najdeme nějaké práce na Skotské vysočině i s ubytováním.“ Odsunula židli. „Já nám zatím přinesu další mléčný koktejl.“

„Já ale ještě nedopila ani tenhle...“

„Potřebuju bílkoviny,“ namítla Leah.

Zoe se dívala, jak se Leah blíží k pultu, ve volném kabátě se naklání dopředu a plaše mluví s Tatianou, která měla kožešinové vysoké boty a natočené vlasy. Ve srovnání s Leahiným tichým hlasem byl ten Tatianin neobvykle znělý. Zoe připadalo, že Leah vypadá hrozně zranitelně: přemýšlela, jak to asi sama zvládne. Vzápětí následovala další myšlenka: možná je na sestře závislá spíš ona, Zoe, a potřebuje mít Leah vedle sebe, aby si připadala naplněná. Byla si jistá, že Leah má obrovský potenciál, ale nemůže znovu selhat. Tato úvaha Zoe trápila, když sestru sledovala, jak se unaveně šourá zpátky ke stolu.

Leah se opět sesunula na židli a dala si hlavu do dlaní. Vybalila si, jak se cítila včera v noci, když jí zbělaly klouby, kterými se při zvracení držela mísy. Dostala se na úplné dno a ty zoufalé pocity, které ji zaplavily, ji děsily. Níž už klesnout nesmí. Musí se víc snažit, ale něco v ní křičelo, aby to vzdala. Zhluboka se

nadechla a přinutila se k optimistickému úsměvu. „Tatiana nám ty koktejly přinese. Tak našla už jsi mi práci snů?“ V Leahině výrazu bylo tolik naděje. „Třeba abych dělala sekretářku nějakému krásnému herci v důchodu, co sepisuje své memoáry, a měla to včetně ubytování?“

Zoe si ještě chvilku hrála s mobilem a obdařila ji svým nejoptimističtějším úsměvem. „Dobře, tak se podíváme, co tady máme.“

„Podívej se ty, Zo – a pak mi všechno přečti,“ prohlásila Leah, když Zoe zkoumala displej.

„Dobře.“ Zoe zamávala telefonem. „Pokojská v hotelu Kilbridge v Aviemore... ale je to jenom sezónní práce, do ledna.“

„Já ale neumím lyžovat.“ Leah si založila ruce.

„Tak se to můžeš naučit.“

„Ani náhodou. Zlomila bych si nohu. Ještě něco?“

Zoe sjížděla dolů. „Ostraha, ne, to není k ničemu. Manažer jídel a nápojů... v hotelu v Cairngorms...“

„Na to nemám dost praxe.“ Leah se vrtěla na židli.

„Pečovatelka...“

Leah zamručela. „To není pro mě.“

„Naléhavě potřebujeme barmany. Ubytování možné.“

Leah zavrtěla hlavou. „Měly bychom to vzdát.“

„Venčení psů?“

„Ne.“

„Taky hledají asistenta pedagoga na místní základce...“

„Rozhodně ne.“

„No, a co tohle?“ Zoe zvedla telefon. „Náš klient hledá správně skromného sídla na Skotské vysočině, ubytování zajištěno. V ideálním případě by tento člověk měl dohlížet i na drobné rekonstrukční práce. Pro více informací kontaktujte...“

„Kde to je?“

„Severozápadně od Inverness.“

Leah se naklonila dopředu. „Jsou tam nějaké fotky?“

„Ne, jen telefonní číslo.“ Zoe se rozzářila. „Klidně tam můžeme zavolat.“

„Hmm.“ Leah nevypadala příliš přesvědčeně.

Zoe stiskla tlačítko. „Už to zvoní. Mám dělat, že jsem ty?“
„Ne... Zoe, ne...“ Leahin výraz prozrazoval skutečný děs.
„Vždyť se jenom zeptáme. K ničemu se tím nezavazuješ...
Tedy.“

„Co je?“

„Haló? Tady je Leah Drummondová,“ začala Zoe a pak telefon vrazila do ruky Leah.

Leah na chvílku úplně zkameněla a vykulila oči. Zakoktala se: „Haló, tedy... chtěla jsem se ucházet o místo správcové... Jasně.“ Leah poslouchala a kousala si přitom ret. „Ne, ne, momentálně nepracuju... ano, byla bych volná... Ehm, jistě.“ Přitiskla si telefon k uchu. „Severozápadně od Inverness, ano, to by bylo v pořádku... ano, vyplním ten formulář... Cože? Chci říct... jak prosím...? Ano, mám to, žádný problém... Ehm, díky, mnohokrát díky.“ Ukončila hovor a podala telefon zpátky Zoe. Tiskla rty těsně k sobě. „To byl totální trapas.“

Zoe si hrála s brčkem v koktejlů. „Co se stalo?“

„Mluvila jsem s nějakou ženskou, Abigail Laingovou. Říkala, že lhůta pro podání přihlášek už vypršela, ale nikoho vhodného nenašli. Tak mě poprosila, abych jim vyplnila formulář.“

„Tak pojďme domů, abychom ho mohly vyplnit.“

Leah na chvílku přemýšlela. Pak pomalu přikývla. „Jezdila bys mě navštěvovat, kdybich žila v sídle na Vysočině?“

„Každý druhý víkend,“ potvrdila nadšeně Zoe.

„Myslíš, že bych to zvládla, Zo? Mohla bych podobnou práci vzít? Něco organizovat?“

„Samozřejmě. Moc by tě to bavilo. Vždyt budeš obklopená horami, jeleny, borovicemi a jezery. A vším tím klidem a mírem.“

„Co jsi to říkala o tom, že jsem po tátovi? Že bych si tím mohla uspokojit skotskou část své duše,“ poznamenala Leah. „Myslíš, že by se mi tam mohlo líbit?“

„Myslím, že by ses tam měla přihlásit a zjistit, co se z toho vyvine.“

Leah se chvílku zamýšlela. „Máš pravdu... vždyt to přece kdykoli můžu odmítnout. A oni zase můžou odmítnout mě.“

„Nebo si tě můžou zamilovat. Běž do toho, Leah – i kdyby sis tím měla jen procvičit, jak se správně ucházet o místo...“

Tatiana dorazila ke stolu s podnosem; před Leah postavila čokoládový koktejl a k Zoinu nedopitému proteinovému shaku přidala další.

„*Prijátново apetíta.*“ Tatiana se s přáním dobré chuti podívala Zoe do očí. „Jestli chcete zůstat i na oběd, mám skvělý boršč a dobrý chleba.“

„No, zrovna jsme si říkaly, že půjdeme domů – máme něco na práci,“ začala Zoe.

„Ne, zůstaneme tady a dáme si spolu oběd,“ přerušila ji Leah. „Mohla bych si od vás prosím půjčit tužku, Tatiano? Musím si zapsat Abigailinu e-mailovou adresu, než ji zapomenu. Pak si dáme dvě misky boršče a můžeme probrat, co do té své žádosti mám napsat.“ Všimla si sestřina potěšeného výrazu a usmála se. „Stejně asi nemám šanci, že by mě snad vzali, ale aspoň to bude dobrá praxe. Dnes odpoledne budu psát žádost o místo.“

5

Agnes a Effie seděly v záři z velkého ohně, zahřívaly si odřené ruce a ukusovaly kůrku ovesného chleba. Za nimi měly Morag s další ženou plné ruce práce s nadíváním drůbeže, mletím masa a jeho promícháváním s kořením. Po pekárně pobíhaly další dvě pekařky a připravovaly sladkosti. V kuchyni poblíž velké síně kuchaři pracovali na polévce. Morag už sesbírala do pánve všechny šťávy, které odkapaly z pečeného kance, aby je mohla odnést.

Biddy se šourala do rohu a něco si pro sebe mumlala. „Hrabě a jeho královští hosté dnes budou pít víno a dámy jsou na pivo moc jemný. Moje služby nikdo potřebovat nebude, tak si teď moje ubohý bolavý kosti můžou odpočinout.“

Agnes uslyšela šplouchání tekutiny: Biddy si nalévala další hrnek piva. Přemýšlela, jak dlouho to asi bude trvat, než si Morag všimne, že zahálejí, a dá jim jednu za uši.

Agnes se sklonila k Effie. „Pojď, ještě musíme připravit zeleninu. Kdyby nás tu přistihli, jak si nacpáváme břicho, bylo by zle.“

„Myslíš, že uvidíme královnu Elizabeth de Burgh, až přijede?“ šeptla Effie. „Odsud je výhled na nádvoří. Tak moc bych chtěla vidět královnu i princezničku. Myslíš, že bude mít hedvábný šaty a kožešinovej plášť?“

„Jaj, postaráme se o to, abys tam mohla nakouknout,“ slíbila jí Agnes. „Taky bych se na královskou družinu ráda podívala, na ty krásné koně a všechny ty naduté společníky v drahém oblečení. Není pochyb o tom, že to bude pěkný pohled. Ale nejdřív je třeba připravit další hrášek a uvařit fazole. Musíme sundat hliněné hrnce z ohně, aby nepopraskaly. Pak už bude jehněčí krásně měkké.“

„Agnes,“ ozval se ostře Moragin hlas. „Kontrolovala jsi kameninový hrnce? Dušený maso už bude hotový, tak bys měla namočit oves na královskou snídani a připravit ovoce. Doufám, že tam nezhálíte.“

„Já ne,“ pípla vesele Agnes, popadla Effie za ruku a společně pospíchaly k dlouhému stolu, kde ležela hromada zeleniny. Sklonily se nad misku hrášku a začaly ho loupat z lusků.

Effie sledovala všechen ten shon v pekárně, prskání masa, bouchání hrnců, hlasy naléhavě volající jeden na druhý. Pak se naklonila k Agnes a sykla: „A zůstane královská družina na hradě i přes noc?“

„Jaj, povečeří s hrabětem a odpočinou si. Jejich koně budou potřebovat vodu a péči, zítra brzy ráno, po snídani, zase odjedou pryč. Bojím se, že angličtí vojáci nebudou daleko za nimi.“ Sklonila se k ní ještě blíže. „Pronásleduje je princ Eduard Anglický, syn starého Eduarda ‚Dlouhána‘.“

Effie si dala malou ruku k ústům. „Jak to všechno víš?“

„Řekl mi to Colban – mluví se o tom ve stájích. Nejhorší prý je kovář. Colban tvrdí, že celou dobu jenom mele pantem – často je slyšet, jak se směje a nadává s hradními vojáky a kýmkoli, kdo je ochotný ho poslouchat, ví o všem, co se v těchto končinách šustne.“

„Nechtěla bych slyšet, jak kovář kleje s těmi dalšími obrovskými chlapy. Nahání mi to strach.“ Effie zavrtěla hlavou a Agnes si uvědomila, že i přes svůj věk to je pořád ještě dítě.

Agnes znovu začala věnovat pozornost hrachu, který jí plnil misku. Jeden si strčila do pusy a vychutnávala si jeho sladkost.

Effie si chtěla povídat. „Morag často mluví o mé mamě, která umřela při mém porodu. Viděla jsi ji někdy?“

„Jaj, když jsem byla malá. Byla ti hodně podobná. Kamarádila se s mojí mamou. Vzpomínám si, že čekala dítě, a pak jsem se doslechla o tvém narození a její smrti.“

„A věříš tomu, co o mně říkají? Že když jsem se narodila zadkem napřed, tak jsem hloupá?“ zeptala se jí nešťastně Effie a uraženě našpulila rty.

„Nejsi o nic hloupější než ostatní v téhle pekárně, Effie. Nevšímej si jich.“

„A byla moje máma krásná?“

Agnes se usmála. „Byla... byla malá a pěkná, se stejně modrýma očima, jako máš ty.“

Effie se k ní naklonila ještě blíž. „A kdo byl můj otec? Nevíš, jestli to nebyl náš pán? Samotný hrabě?“

„Nevím to jistě.“ Agnes se podívala na hrášky, které se jí kutálely z prstů. „Říká se, že měl slabost na ženské, a tenkrát býval mladší, takže ještě měl choutky, jestli chápeš, jak to myslím. Když si vyhlídl nějaké děvče, muselo se podvolit. Moje vlastní máma patřila k jeho favoritkám, než začala být nemocná.“

„Takže myslíš...“ Effie nakrabilala svůj drobný obličejík. „Myslíš, že bychom mohly být sestry?“

„A jak bych to mohla vědět, kotě?“ Agnes Effie láskyplně objala kolem ramen. „Možná jsme nevlastní sestry. Proč ne?“

Effie se rozzářily oči. „To bych byla moc ráda – potřebuju, abys na mě dohlížela.“ Pak se ozvalo ržání koní a na nádvoří byl slyšet nějaký rozruch. Effie vydechla. „To je Její Veličenstvo? Už jsou tady?“

Agnes ji vzala za ruku a pospíchaly obloukovými dveřmi. Na dlážděném nádvoří právě vítali několik jezdců na mohutných

hřebcích. Stájnící si od nich brali otěže a čekali, až zvířata budou moct odvést. „Musí to tak být. Koukni, Effie – tak krásní koně.“

Colban stál na nádvoří a nejistě se ošíval, protože z koní právě sesedlo několik žen se spletenými vlasy, oblečených do hedvábí a sametu, v krásných pláštích, suknicích, pláštěnkách a čepcích. Tiše spolu mluvily, zatímco dva muži štěkali rozkazy a služebnictvo sundávalo zavazadla ze sedel.

Když Agnes s Effie vyšly ven, aby si královskou návštěvu mohly prohlédnout, Colban se hned postavil vedle Agnes. Ukázal na vysokého muže s úhlednou bradkou, který měl u boku dlouhý meč. „To je hrabě z Athollu. Doprovází dámy spolu se sirem Niallem Bruceem, mladším bratrem krále. Vidíš ho, toho se širokejma ramenama, co pije z hrnku?“

„Vidím...“ Agnes zatajila dech a poslouchala králova bratra, jak někomu hlasitě oznamuje, že má v plánu cestovat do Tainu v Easter Ross, kde snad sežene loď, která by je měla odvézt dál.

Agnes přesunula pohled k pěti dámám, které už stály u sebe. Měly na sobě nádherné oblečení a tvářily se tak vyrovnaně, jako by si byly naprosto jisté, že je všichni musí okamžitě poslechnout. Žena uprostřed musí být královna Elizabeth, usoudila Agnes; ostatní stály těsně u ní a ona se rozhlížela kolem a vyzářovala z ní přirozená autorita. Zbylé čtyři ženy měly obdobně krásné oblečení, pláštěnky lemované kožešinou a sepjaté drahými brožemi. Tři se staraly o královnu, tiše s ní mluvily, čtvrtá se držela dál a vypadala zadumaně. Byla to dívka tak zhruba v Effiině věku. Agnes si pomyslela, že vypadá jako krásně oblečená panenka.

Colban jí stiskl paži. „To je samotná královna, Agnes. Vidíš ten rubínovej prsten na jejím prstě? A dvě ze tří dam vedle ní oblečenejch do pláštěnek jsou královniny švagrové. Nevím, která je která, ale jmenují se Mary a Christine, ta další žena je hraběnka z Buchanu.“

„A kdo je ta nejmladší dívka?“ sykla vykulená Effie. „Je tak krásná.“

Colban přikývl. „To je králova dcera, princezna Marjorie.“

„Jaj, narodila se první ženě dobrého krále Roberta, Isabelle,“ vysvětlovala Agnes. „Její matka prý zemřela po porodu, což králi zlomilo srdce. Šest let potom nechtěl žádnou jinou ženu, ale pak potkal královnu Elizabeth a zamiloval se do ní.“

Pán hradu, hrabě z Maru, ke skupině mluvil hrdelním hlasem, vítal je, nadouval se mu hrudník a choval se dokonale rytířsky: ukláněl se skoro až k zemi, podával jim ruku a pak se spolu s královskými ženami začali ubírat do hradu.

Agnes si povzdychla. „Jistě bude chtít co nejdřív králi porodit syna a dědice, ale jak by se to mohlo podařit, když je tady a musí utíkat před Angličany? Měla tam zůstat a po králově boku bojovat s Dlouhánem a jeho synem. Já bych to určitě udělala.“

Colban se na ni obdivně podíval. „Ty jsi ale statečná, Agnes Fitzgeraldová.“

Pak zjistili, že k nim odhodlanými kroky míří princezna připomínající panenku, jako by si s nimi chtěla promluvit. Měla na sobě nádherný plášť lemovaný kožešinou. Agnes ještě nikdy neviděla tak honosné oblečení. Žasla nad tím, že cíp je na jedné straně u krku provlečený kroužkem všitým do opačného cípu a pak zavázaný, aby držel na místě.

Princezna si přitiskla ruku na vlasy stočené do drdůlku a vysokým hláskem oslovila přímo Effie. „Ty jsi tu služebná?“

Effie vypoučila oči. Udělala hluboké pukrle a začala něco mumlat tlumeným hlasem.

Hladké čelo princezny Marjorie se mírně zamračilo. „Máte tady na hradě někoho, kdo pečuje o oděvy?“

Effie otevřela pusku, ale nebyla schopná odpovědi.

Agnes taky udělala pukrle. „Jaj, máme tu prادلenu, Vaše Výsosti, pracuje kousek od hradeb.“

„Výborně,“ ozval se znovu Marjoriin pronikavý hlásek. Ukázala na Effie. „Hned se mnou půjdeš do mého pokoje a já ti předám oblečení, které se mi na cestách ušpinilo. Jeli jsme dlouho a jsem velmi unavená. Chci, aby mi vyčistila šaty i plášť a vrátila mi je čisté hned zítra ráno. Jsou to moje nejoblíbenější kousky, tak chci, aby byly dokonalé. Rozuměla jsi mi?“

„Jaj, madam...“ vyhrkla Effie, ale princezna hned vyrazila za svými královskými tetami.

Agnes do Effie jemně strčila. „Tak hoď sebou a běž za ní – musíš její oblečení odnést pradleně, aby se o něj postarala.“

„Já ale nemůžu...“ koktala Effie.

„Běž, zlato, a rychle se sem zase vrať,“ nařídila jí o něco přesvědčivěji Agnes a Effie rychle pospíchala za princeznou.

Colban vrtěl hlavou. „Mají na sobě tak krásný oblečení a podívej, jak drahý postroje nosí jejich koně. Nic podobného jsem nikdy neviděl.“

„Jaj.“ Agnes zavrtěla hlavou. „Rozhodně je na ně krásné podívání, na celou královskou družinu. Královna je nádherná. Ale princeznička je hrozně drobná: má stejně útluou kostru jako Effina máma. Musíme se modlit k Bohu, aby princezna Marjorie neměla stejný osud jako její matka, až na ni přijde řada s rozením dědice.“

Colban vypadal zmateně a pak se Agnes podíval do očí. „Přišla bys za mnou večer do stájí? Mohla bys mi přinést nějaký zbytek a... moc rád bych strávil čas v tvé společnosti.“

Agnes přikývla. „Chtěla bych se podívat na královniny koně. Jsou to tak hrdí tvorové. Moc ráda bych se na jednom projela, i když jsem koně zatím jen hladila po hřívě.“

„Mockrát jsem tě přitom viděl.“ Colban se na ni dál díval a zářily mu oči. „Se zvířatama to umíš, Agnes. S lidma taky. Každý, kdo tě zná, tě musí mít rád.“

„Mockrát děkuju, Colbane.“ Agnes se usmála. „Radši se vrátím do pekárny, než si všimnou, že tam nejsem. Morag by mi určitě dala výprask.“

Colban na chvílku posmutněl. „Jaj, taky se musím postarat o koně a dát jim vodu. Tak se uvidíme pozdějc, aspoň doufám.“

Agnes pospíchala pryč a brzy se znovu pustila do díla, připravovala nachovou mrkev. V příštích několika hodinách měla Agnes tolik práce jako snad ještě nikdy v životě. Tahala nádoby s horkým masem a zeleninou, ze kterých se ještě kouřilo. Vršila na talíře hrášek i fazole, aby je obsluha mohla donést na dlouhé

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jezerní paní***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.